

Ni les concessions ni les persecucions poden evitar que el desí de la nació sigui acomplert.

EL PROGRES DE LA GANGRENA

La situació és difícil a Barcelona. I és també difícil a Madrid. Les dificultats barcelonines tenen principalment un caràcter social, les dificultats de Madrid són essencialment polítiques, encara d'una política de categoria baixa. Aquells esperits que senten la voluptuositat de les hores greus, es troben ara en uns moments favorables a llur taramà. Per damunt de la capital de Catalunya i per damunt de la capital d'Espanya floten els perills, les amenaçes i els auguris negres.

La cosa pitjor de la crisi de l'Estat espanyol és que els fets que s'hi desabellen responden, no pas a un estat tempestuós, que al capdavall podrà portar la salut entre els trontolls i els mesos, sinó a una malaltia interna de descomposició i de podridura. Estan a la vista els progrés constants que fa la gangrena i l'organisme de l'Estat.

A Barcelona un conflicte obrer, que en si mateix no era res, ha assolit proporcions formidables per la inexpèria de les autoritats i per la hostilitat secreta—que ja comença, però, a ser visible—dels directors de l'Estat espanyol contra Barcelona i contra les manifestacions de la seva vitalitat. Al Marroc, en els combats sagnants i les baixes nombroses. I a Madrid plamen per damunt del Parlament, no constitueix encara, les embres d'una crisi ministerial que podria tenir conseqüències extraordinàries i tràgiques.

En mig dels problemes de Catalunya i del Marroc, la gent madrilenya no reacciona. Els polítics i la Premsa segueixen allí preocupats de les infimes qüestions de grup, posat el pensament, no pas en els als interessos del país, sinó en els avanços del Poder i en els profits personals. Tal com aquells sars que en els instants de major angoixa continuen sentint la malaltissa golosa de les riqueses, així els polítics d'Espanya, fins quan estan en perill les coses que ells haurien de considerar fonamentals, pensen en les mésries personalistes, i s'ajudiquen la pau pública, la tranquil·litat social i l'esdevenidor que governen, a llurs passions i a llurs ambicions.

El mal d'Espanya no té grandesa. I aquest és el signe més dur de la profunda, de l'iníma caiguda de la nació espanyola. Un poble abatut pels temporalis de la història, per la ventada de les guerres o per la rimada de les revolucions, pot ésser gran i seva tragedia. Les naus de l'Estat espanyol no són ferides de guerra, de les quals raja la sang viva i calenta. Són plagues de gangrena, brots de pedridura, corrupció repugnant per la malaltia i el desperit mort.

Vindrà un dia un sotrac violent, i sorprendrà els espanyols i llurs preocupacions habituals de cafè madrileny i de passatge parlamentari. Tots els esdeveniments, els de sang i els d'anima, les guerres i les vagues, a Madrid es converteixen en substància de maniobres polítiques i en crisis ministerials. Ara els fermemis de dissolució apunten novament a la superpotència i els directors de la política espanyola no donen cap signe de capacitat per resoldre els problemes que l'absència d'un gran poder públic agreuja cada dia més.

Catalunya, que si fos senyora de la seva vida hauria seguit en les crises pròpies del nostre temps, però que serien crises tropes, accions i reaccions d'un cos vivi, ara ha d'ésser subtil passiu dels esdeveniments que s'escapen al seu control. Està ligada a un Estat al qual es mesja la gangrena, i ha de dir les conseqüències del contagi i la punyida dels espanyins a la carn i de l'ànima. Els seus interessos materials i les seves valor-morals són trepitjats en els trasbals i el desconcert d'un Estat que té gangrenades les entranyes i que viu fora del contacte dels pobles moderns. I hi ha catalans que en nom del positivisme i del realisme, defensen i mantenen la submissió a aquest Estat.

ETIQUETE I EL TEMPERAMENT

Full de dietari

ANOTACIONS

Voldria escriure algunes anotacions al marge del discurs que ha fet el senyor Cambó a l'Ateneu Democràtic Regionalista del Poble Nou: una anotació més aviat de psicologia i d'història que no de política.

LA IMPRESSIONABILITAT

Diu el senyor Cambó que la impressionabilitat és un dels defectes nacionals de la gent catalana. Té raó. Més raó encara quan parla de la mania modernista contesta: "Hi ha gaire ciutats que sols van fer joles i dibuixos modernistes, altres que van fer mobles; aquí van fer-se mobles i fins cases que avui ens avergonyeixen a tots." Aquesta afirmació no és cap descobriment. Molts artistes i escriptors de la nova generació han parlat fa dies dels estralls del modernisme a Barcelona. Tannateix, cal veure amb goig que un esperit constructiu i constructor com el del líder regionalista se'n ha adonat energínicament.

EFICACIA O INEFICACIA DE L'ESTRIDENCIA

El senyor Cambó ha sostingut de llarg en llarg del seu discurs que l'estridència és estèril i que el separatisme representa un retrocés. Aviat és dit.

Féra un abús que ara ens dediquem-sí a demostrar com és vague i relativa el concepte d'estridència.

Però si ens aveniu a definir l'estridència com la idea que està extraordinàriament en desordre amb la realitat, qui podrà sostindre que l'estridència, que en molts casos es confon amb la utopía, està estèril? Crec que el senyor Cambó tindrà pereres i trobals per trobar un exemple de solució harmònica, de pau transaccional que no hagi estat precedit, estimular i protegi per les estridències.

Ch. no! No ens aveniuem mai a dir que l'estridència sigui estèril. Es desordena morals que representen els meiments de la lei de Déu, comparats amb l'ordre moral pacific, també en representen una estridència. Tannateix, qui gaudiu del que sigui una estridència estèril?

Però poser al fer que millor demostri la respectabilitat de les estridències és que el senyor Cambó encadi se'n servís i probablement posseïsca una estridència encara. El senyor Cambó és ben ingrati: abans havia d'afavorir en els seus discursos pastoreigencies, confidencies imaginàries i tot just exhortant a fer al seu favorit, a l'ordre de València, que absorbi grans totalment pel consentiment dels pocs.

Podem considerar també algunes manifestacions de les indústries agrícoles. La fabricació de sucre es troba llesta, desenvolupada, si bé les grans instal·lacions agropecuàries per competir en el mercat mundial es troben a Catalunya, no més a Barcelona.

La producció de paper de lina a Espanya, que és d'uns 250.000 kg. mensuals, o sia d'uns tres milions de kg. anuals. Aquesta capacitat normal de producció pot augmentar-se. La quantitat total exportada, principalment a països americans, fou, en el bienni 1920-21, de 3.299.716 kg.

La producció de paper de lina a Catalunya, que és d'uns 7.000 kg. diaris, o sigui 2.100.000 kg l'any; i a Aleix (regne de València), d'uns 10.000 kg. diaris, o sia d'uns tres milions de kg. anuals. Aquesta capacitat normal de producció pot augmentar-se. La quantitat total exportada, principalment a països americanos, fou, en el bienni 1920-21,

de 3.299.716 kg.

La producció total a Espanya pot calendaritzar-se en uns 150 milions de kg. anuals. L'any 1920 se'n exportaren 3.222.238 quilogrammes. L'Argentina, Cuba i l'Uruguai, en consumen, aproximadament, una tercera part. La capacitat productiva actual, l'utilitat actual, sembla que podria doblar el rendiment. I es industria que no es presta més, es degut a la seva atonietzació.

Podeu considerar també algunes manifestacions de les indústries agropecuàries. La fabricació de sucre es troba llesta, desenvolupada, si bé les grans

instal·lacions agropecuàries per competir en el mercat mundial es troben a Catalunya, no més a Barcelona.

La producció total a Espanya pot calendaritzar-se en uns 150 milions de kg. anuals. L'any 1920 se'n exportaren 3.222.238 quilogrammes. L'Argentina, Cuba i l'Uruguai, en consumen, aproximadament, una tercera part. La capacitat productiva actual, l'utilitat actual, sembla que podria doblar el rendiment. I es industria que no es presta més, es degut a la seva atonietzació.

Però posser al fer que millor demostri la respectabilitat de les estridències és que el senyor Cambó encadi se'n servís i probablement posseïsca una estridència encara. El senyor Cambó és ben ingrati: abans havia d'afavorir en els seus discursos pastoreigencies, confidencies imaginàries i tot just exhortant a fer al seu favorit, a l'ordre de València, que absorbi grans totalment pel consentiment dels pocs.

Podem considerar també algunes manifestacions de les indústries agropecuàries. La fabricació de sucre es troba llesta, desenvolupada, si bé les grans

instal·lacions agropecuàries per competir en el mercat mundial es troben a Catalunya, no més a Barcelona.

La producció total a Espanya pot calendaritzar-se en uns 150 milions de kg. anuals. L'any 1920 se'n exportaren 3.222.238 quilogrammes. L'Argentina, Cuba i l'Uruguai, en consumen, aproximadament, una tercera part. La capacitat productiva actual, l'utilitat actual, sembla que podria doblar el rendiment. I es industria que no es presta més, es degut a la seva atonietzació.

Però posser al fer que millor demostri la respectabilitat de les estridències és que el senyor Cambó encadi se'n servís i probablement posseïsca una estridència encara. El senyor Cambó és ben ingrati: abans havia d'afavorir en els seus discursos pastoreigencies, confidencies imaginàries i tot just exhortant a fer al seu favorit, a l'ordre de València, que absorbi grans totalment pel consentiment dels pocs.

Podem considerar també algunes manifestacions de les indústries agropecuàries. La fabricació de sucre es troba llesta, desenvolupada, si bé les grans

instal·lacions agropecuàries per competir en el mercat mundial es troben a Catalunya, no més a Barcelona.

La producció total a Espanya pot calendaritzar-se en uns 150 milions de kg. anuals. L'any 1920 se'n exportaren 3.222.238 quilogrammes. L'Argentina, Cuba i l'Uruguai, en consumen, aproximadament, una tercera part. La capacitat productiva actual, l'utilitat actual, sembla que podria doblar el rendiment. I es industria que no es presta més, es degut a la seva atonietzació.

Però posser al fer que millor demostri la respectabilitat de les estridències és que el senyor Cambó encadi se'n servís i probablement posseïsca una estridència encara. El senyor Cambó és ben ingrati: abans havia d'afavorir en els seus discursos pastoreigencies, confidencies imaginàries i tot just exhortant a fer al seu favorit, a l'ordre de València, que absorbi grans totalment pel consentiment dels pocs.

Podem considerar també algunes manifestacions de les indústries agropecuàries. La fabricació de sucre es troba llesta, desenvolupada, si bé les grans

instal·lacions agropecuàries per competir en el mercat mundial es troben a Catalunya, no més a Barcelona.

La producció total a Espanya pot calendaritzar-se en uns 150 milions de kg. anuals. L'any 1920 se'n exportaren 3.222.238 quilogrammes. L'Argentina, Cuba i l'Uruguai, en consumen, aproximadament, una tercera part. La capacitat productiva actual, l'utilitat actual, sembla que podria doblar el rendiment. I es industria que no es presta més, es degut a la seva atonietzació.

Però posser al fer que millor demostri la respectabilitat de les estridències és que el senyor Cambó encadi se'n servís i probablement posseïsca una estridència encara. El senyor Cambó és ben ingrati: abans havia d'afavorir en els seus discursos pastoreigencies, confidencies imaginàries i tot just exhortant a fer al seu favorit, a l'ordre de València, que absorbi grans totalment pel consentiment dels pocs.

Podem considerar també algunes manifestacions de les indústries agropecuàries. La fabricació de sucre es troba llesta, desenvolupada, si bé les grans

instal·lacions agropecuàries per competir en el mercat mundial es troben a Catalunya, no més a Barcelona.

La producció total a Espanya pot calendaritzar-se en uns 150 milions de kg. anuals. L'any 1920 se'n exportaren 3.222.238 quilogrammes. L'Argentina, Cuba i l'Uruguai, en consumen, aproximadament, una tercera part. La capacitat productiva actual, l'utilitat actual, sembla que podria doblar el rendiment. I es industria que no es presta més, es degut a la seva atonietzació.

Però posser al fer que millor demostri la respectabilitat de les estridències és que el senyor Cambó encadi se'n servís i probablement posseïsca una estridència encara. El senyor Cambó és ben ingrati: abans havia d'afavorir en els seus discursos pastoreigencies, confidencies imaginàries i tot just exhortant a fer al seu favorit, a l'ordre de València, que absorbi grans totalment pel consentiment dels pocs.

Podem considerar també algunes manifestacions de les indústries agropecuàries. La fabricació de sucre es troba llesta, desenvolupada, si bé les grans

instal·lacions agropecuàries per competir en el mercat mundial es troben a Catalunya, no més a Barcelona.

La producció total a Espanya pot calendaritzar-se en uns 150 milions de kg. anuals. L'any 1920 se'n exportaren 3.222.238 quilogrammes. L'Argentina, Cuba i l'Uruguai, en consumen, aproximadament, una tercera part. La capacitat productiva actual, l'utilitat actual, sembla que podria doblar el rendiment. I es industria que no es presta més, es degut a la seva atonietzació.

Però posser al fer que millor demostri la respectabilitat de les estridències és que el senyor Cambó encadi se'n servís i probablement posseïsca una estridència encara. El senyor Cambó és ben ingrati: abans havia d'afavorir en els seus discursos pastoreigencies, confidencies imaginàries i tot just exhortant a fer al seu favorit, a l'ordre de València, que absorbi grans totalment pel consentiment dels pocs.

Podem considerar també algunes manifestacions de les indústries agropecuàries. La fabricació de sucre es troba llesta, desenvolupada, si bé les grans

instal·lacions agropecuàries per competir en el mercat mundial es troben a Catalunya, no més a Barcelona.

La producció total a Espanya pot calendaritzar-se en uns 150 milions de kg. anuals. L'any 1920 se'n exportaren 3.222.238 quilogrammes. L'Argentina, Cuba i l'Uruguai, en consumen, aproximadament, una tercera part. La capacitat productiva actual, l'utilitat actual, sembla que podria doblar el rendiment. I es industria que no es presta més, es degut a la seva atonietzació.

Però posser al fer que millor demostri la respectabilitat de les estridències és que el senyor Cambó encadi se'n servís i probablement posseïsca una estridència encara. El senyor Cambó és ben ingrati: abans havia d'afavorir en els seus discursos pastoreigencies, confidencies imaginàries i tot just exhortant a fer al seu favorit, a l'ordre de València, que absorbi grans totalment pel consentiment dels pocs.

Podem considerar també algunes manifestacions de les indústries agropecuàries. La fabricació de sucre es troba llesta, desenvolupada, si bé les grans

instal·lacions agropecuàries per competir en el mercat mundial es troben a Catalunya, no més a Barcelona.

La producció total a Espanya pot calendaritzar-se en uns 150 milions de kg. anuals. L'any 1920 se'n exportaren 3.222.238 quilogrammes. L'Argentina, Cuba i l'Uruguai, en consumen, aproximadament, una tercera part. La capacitat productiva actual, l'utilitat actual, sembla que podria doblar el rendiment. I es industria que no es presta més, es degut a la seva atonietzació.

Però posser al fer que millor demostri la respectabilitat de les estridències és que el senyor Cambó encadi se'n servís i probablement posseïsca una estridència encara. El senyor Cambó és ben ingrati: abans havia d'afavorir en els seus discursos pastoreigencies, confidencies imaginàries i tot just exhortant a fer al seu favorit, a l'ordre de València, que absorbi grans totalment pel consentiment dels pocs.

Podem considerar també algunes manifestacions de les indústries agropecuàries. La fabricació de sucre es troba llesta, desenvolupada, si bé les grans

instal·lacions agropecuàries per competir en el mercat mundial es troben a Catalunya, no més a Barcelona.

La producció total a Espanya pot calendaritzar-se en uns 150 milions de kg. anuals. L'any 1920 se'n exportaren 3.222.238 quilogrammes. L'Argentina, Cuba i l'Uruguai, en consumen, aproximadament, una tercera part. La capacitat productiva actual, l'utilitat actual, sembla que podria doblar el rendiment. I es industria que no es presta més, es degut a la seva atonietzació.

Però posser al fer que millor demostri la respectabilitat de les estridències és que el senyor Cambó encadi se'n servís i probablement posseïsca una estridència encara. El senyor Cambó és ben ingrati: abans havia d'afavorir en els seus discursos pastoreig

ANGLATERRA

—o—
Accep la qüestió de la propaganda, la nota russa
salista el Govern britànic

Londres, 30.—El Govern britànic ha rebut una nova nota dels Soviets.

Segons les comunicacions cauviades i les converses que han tingut lloc recentment, resulta que Anglaterra ha obtingut satisfacció de Russis sobre a major part dels punts, excepte feta en referent a la qüestió de la propaganda.—Radio.

EL DEBAT SOBRE EL BILL D'INDEMNITAT A LA CAMBRA DELS COMUNS

SESSIO PINTORESCA

Londres, 30.—A la Cambra dels Comuns ha continuat el debat sobre el bill d'indemnitat.

Nombrosos diputats han acudit a la sessió, però la majoria d'ells passaren a sessió dominical estirats en els escons i d'altres badallant aparatosament.

El partit continua l'oposició. Mentre s'estava discutint el bill els diputats laboristes, sense fer cas dels oracles, cantaven cançons elusives als deuts i contra els ministres.

La discussió continua en aquestes condicions. Quan els partits de l'oposició s'asseguraren que el bill estenia la indemnitat a altres cent i cinquanta, malgrat el que havia declarat el Govern, hi hagué una gran protesta, fins que lord Robert Cecil, ressentit la calma, prometent que el bill respondria només als deportats.—Radio.

LES DIETES DELS DIPUTATS LABORISTES

Londres, 30.—La Cambra dels Comuns el seu secretari d'afers Estrangers senyor MacNeill anuncia anir que els tècnics francesos, espanyols i britànics es reuniran aviat per estableixen les bases de la conferència que ha de tractar de la qüestió de Tanger.—Havas.

LA QÜESTIÓ DE TANGER

Londres, 30.—A la Cambra dels Comuns el seu secretari d'afers Estrangers senyor MacNeill anuncia anir que els tècnics francesos, espanyols i britànics es reuniran aviat per estableixen les bases de la conferència que ha de tractar de la qüestió de Tanger.—Havas.

ESPIONATGE RUS A PARÍS

París, 30.—Comunica "Le Figaro" que a París s'ha procedit a la detenció d'un subdit rus, casat despatxatge. Es coneix amb molta importància a la apertura d'aquest rus, que sembla que és el cap d'una organització, segons sembla dels documents que se li han ocupat, i ramifications als centres militars i marítims i està encarregada d'informar al Govern dels soviets de tot allò que pugui afectar a la defensa nacional.

Ha estat pronunciada l'ordre d'arrestació contra un altre subdit rus, que té la residència a París, i actualment és a Alemanya, on ha d'essser el receptor dels documents que la dita organització d'espionatge anava recollint a França.—Havas.

L'EXPORTACIÓ DE COTO AMÉRICA

Washington, 30.—Des del primer

de setembre pròxim s'aplicarà la noua reglamentació per a l'exportació de coto.—Havas.

D'ORIENT

Ha estat acordada a Lausana la frontera de separació de les dues

Tràcies.

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

—o—

La estatua de la qüestió de la propaganda, la nota russa salista el Govern britànic

DE M A D R I D

El Senat ha aprovat la majoria de dictàmens i di-vendres quedrà constituït

Al Congrés, l'Alcalà Zamora, explica la seva dimissió

Els combats de Tizzi-Azza i Buafora

SENAT

A les 4'to comença la sessió, presidint el comte de Romanones.

Al banc blau, els ministres del Treball i Gràcia i Justícia.

S'aprova l'acta de l'anterior.

Sense discussió s'aproven els dictàmens de la comissió d'actes relatius a les províncies de Tarragona, Lleida, Gipúscoa, Girona i Guadalest.

Així mateix s'aprova l'admissió a l'exercici del càrrec de Ss. senadors.

El PRESIDENT manifesta que, com que estan aprovats la majoria dels dictàmens de la comissió d'actes, divendres quedrà definitivament constituit el Senat.

CONGRES

Sobre la sessió a les 3'to, sota la presidència del senyor Alvarez.

Al banc blau, els ministres d'Estat i Instrucció i el president del Consell. Arriben després els ministres de Finances i Governació.

S'aprova l'acta de l'anterior.

Es llegueix diversos informes del Suprem.

Es llegueix l'article 16 del Reglament, a petició del senyor Guerra del Rio.

El senyor GUERRA DEL RIO manifesta que a l'empar d'aquest article, desitja que es tracti de la situació de Barcelona, on es dóna el cas lamentable d'haver-hi cada dia atemptats.

Prega a la Mesa i al Govern que si l'assumpte no es pot tractar avui es tracti en la sessió vinent.

El ministre de la GOVERNACIÓ es posa a disposició de la Mesa, però adverteix que potser en aquest moment no seria oportú un debat d'aquesta mena.

El senyor GUERRA DEL RIO replica que sembla que s'està en el pre-ludi d'una maniobra que ens porti a l'estat de guerra a Barcelona, i això cal evitar-ho. Per tant, insisteix en el seu pre.

El ministre de la GOVERNACIÓ es posa novament a disposició de la Mesa.

El senyor VENTOSA s'adhereix al president senyor Guerra del Rio.

El PRESIDENT anuncia que proclamarà compairets a tots.

El senyor ALCALA ZAMORA faús de la paraula i diu que no va a pronunciar un discurs, sinó a donar a la Cambra un relat de fets, com si es trobés prestant una declaració davant dels diputats.

La cambra mitj que es va constituir el ministeri—diu—vaig dirigir un grec al ministre d'Estat. Li vaig dir que si no anàvem en una harmònica col·laboració, del nostre desacord hi hauria una víctima; i aquesta víctima seria jo.

El problema del Marroc no vindrà solució si no hi ha un criteri fix.

Per a mi és un problema de conducta en la tasca tallada de competènciació dels ministeris d'Estat i Guerra. Aquesta col·laboració la proposava ja d'una manera estricta. En els primers dies de desembre jo redactava que l'Alt Comissari, signi civil o militar, rebria la inspiració política directa del ministre d'Estat, sense que això sigui cap inconvenient perquè en la política general es posi en contacte amb el Govern.

I jo, que vaig proposar això, he estat durant mig any ministre de la Guerra, com si hi hagués un mur infrangible entre el ministre d'Estat i jo. (Rumors.)

Mentre estigué davant de l'Alta Comissaria el general Burgoa, les notícies que no tenia pel ministeri d'Estat les suplia amb el coneixement de les que era donava el general Burgoa, però aquest cessà en el càrrec i tot es reduí aleshores a la comunicació simple dels parts oficials.

En aquestes condicions va plantejar-se el rescat dels presos.

Els generals Vallejo i Losada hagueren de vèncer grans obstacles aleshores, però tant els com jo anàvem a les fosques en aquest assumpte.

S'arribà al rescat i jo de res vaig quedar-me, perquè hi havia de per mig la vida de molts espanyols i la tranquilitat de moltes llars.

Allò passà i vingué la inquietud en l'elèctric militar, que amenaçà fer tremolar bastants dies la meva pròpia situació.

El senyor Ventosa, que ha estar company de Govern amb mi, sense cap malícia podrà assegurar quina ha estat sempre la meva conducta.

Vaig fer avینir al cap del Govern que no podia continuar al ministeri de la Guerra si continuava la meva incomunicació amb el d'Estat.

El senyor Alba m'oferí que la relació seria estricta.

Als pocs dies vaig rebre la còpia d'un telegramma del ministeri d'Estat, i-en obrir el sobre vaig veure que era la noticia que havien millorat de les febles uns malalts de Cap Jubi. (Rials.)

S'hem dignat que no se'm comunicava res més perquè no succeïa res, però una setmana escassa estigué absent el senyor Alba i en aquells dies esdevingué un incident en les proximitats de Canàries. El sots-secretari d'Estat es posà en relació amb mi i la dificultat que pogué ésser greu, es gessolgué satisfactoriament.

El senyor Silvela m'oferí afectuosament que ho arranjaria tot en anar a possessonar-se del càrrec i que desapareixeria aquesta nouva incomunicació dels dos ministeris.

Marxà el senyor Silvela al Marroc i seguí la incomunicació.

Un Consell de ministres, el del 31 de març, durà tres dies, i es degué a una discussió perquè el senyor Alba i jo estàvem en desacord sobre si davant el fracàs de les negociacions pacificadores, calia fer preparacions o si les posicions atacades podrien defensar-se amb espontaneïtat, o amb l'accord del Consell de ministres. (Perllongats rumors.)

També hi havia discrepció sobre si s'havia o no de donar empar als rebels i sobre si jo pouria repatriar sense la vinya dels comandants generals d'allí.

Per ti es va poder donar una nota oficiosa, la redacció de la qual fou també molt discutida perquè no es feia ostensible aquesta discrepció.

El PRESIDENT DEL CONSELL li contesta.

El senyor ALCALA ZAMORA: Jo vaig dir a S. S. que millor que conservar un Govern externament homogèni, era formar-lo en forma que ho fos de debò.

Em mancava ja la comunicació amb l'Alt Comissari i em quedava solament el contingut dels comunicats oficials dels comandants generals i fins això sembla minvà.

Es qualificà la seva actitud de puerilitat superflua i jo vaig preguntar si això significava la incomunicació amb els comandants generals.

Vaig anar—diu—a Sevilla i allí vaig rebre un telegramma de l'Alt Comissari, en el qual es deia que es remetria a Estat un extracte dels comunicats dels comandants generals i jo li vaig contestar que hi havia una errada, perquè s'ometeva el trametiment a Guerra. Vaig ordenar als comandants generals que em telegrafiessin els fets, i així ho feren.

El senyor ALBA: Estava en les bases signades amb S. S.

El senyor ALCALA ZAMORA: Des del 14 d'abril fins el dia que vaig sortir del ministeri ha estat omesa la relació essencial dels successos del Marroc.

Un dia hi hagué foc d'artilleria i ametralladores per una i altra part, i la notícia que jo vaig obtenir i que vaig transmetre al públic fou que una partida de maliciors havia rapat una cantona. (Grans rumors.)

Al cap d'un mes de notes "sense novetat", n'arribà una donant compte d'alarms sobre l'enemic, que constantment s'havien estat rebents.

Fou iniàti el meu procés de què se'm remetessin notícies amb les explicacions de les gestions amb Abd-el-Krim.

Mai vaig poder obtenir la comunicació d'aquestes dades.

Quan la discrepció entre Er Riffi i el general Vives, que fou per mi un llamp que em feu vestillar, algunes cosa, em vaig trobar davant un nou totalment estrany per a mi.

En tenir l'Alt Comissari notícia del meu telegramma de Sevilla als comandants generals, m'expus que això era una infraction de les normes de la Guerra, i en vaig enterar que era norma de Govern que jo no tingüés comunicació directa i franca amb els comandants generals.

Un dia faltà a Guerra la còpia dels telegrammes dels comandants generals i el sots-secretari preguntà a Estat, ja de nit, si allí s'havien rebut i li digueren que si i que podia estar tranquil, però que no els podien donar sense ordre expressa del ministre. (Grans rumors.)

En front a aquesta conducta, jo, en el passaport d'uns militars per a l'estrangeur, i en el relatiu al problema de Tanger, vaig dir que no resoldria res sense el previ acord amb el ministre d'Estat.

Jo em vaig enterar pels periodistes de la crisi de l'Amunt del Riff (grans rials) i de les atribucions donades al Riff no ho pogué assabentarme'n encara.

El senyor CORDERO: S. S. era general o obediència? (Rials.)

El senyor ALCALA ZAMORA: Jo vaig dir moltes veracions al president que havia d'anar-me'n del Govern, ja que la meva presència resolvia, pel meu desacord amb el ministre, llevar del duec d'Almodóvar. (Grans rials.)

En el Consell del dia 19 vaix ampliar als meus raonaments i al dia següent vaig exposar la meva irreductibilitat a l'absoluta oposició. Si l'assumpte és tan greu que se'm demana ressua, hi haurà una explicació més racional de la crisi que ha motivat la meva sortida?

Jo hem dit que hi havia tres motius per a la meva dimissió: Primer, que s'havien redactat disposicions militars sense, el meu consentiment; segon, que un document redactat en abril, jo no el coneixia el dia 16 de maig; tercer, que la meva oposició a la proposta X.

El telegramma que estigué quatre dies detingut, sente comunicar-me'l era la insignificància que havent frassat les gestions amb Driss Ben Said

que quan governaven els conservadors." (Grans rumors.) Aquesta era la discrepció.

La dimissió de S. S. no està vinculada en l'oposició al pacte amb el Raisuni. La seva actitud res té que veure amb ell. Ja digué el comte de Romanones que S. S. era tan gran orador que feia que els Consells fossin excessivament llargs. (Rials.)

Explica diversos detalls i es dol de la conducta de l'Alcalà, afirmando que mentre no li manquà la confiança del cap del Govern, del Parlament i de la Corona és el seu deure seguir en aquest lloc i treballar d'acord amb el seu leal saber i entendre pel bé d'Espanya. (Aplaudiments de la majoria.)

Rectifica l'ALCALÀ ZAMORA: El senyor FANJUL diu que la discrepció que s'ha posat a la vista és entre la política del Govern i l'exèrcit d'Africa. Aquest és el greu significat de l'última crisi. No es pot fundar una política de Govern en la passivitat i l'actitud exclusivament defensiva de les tropes. L'exèrcit es donarà compte que el Govern

marxa sense brúixola. (Aplaudiments de la majoria.)

Rectifica l'ALCALÀ ZAMORA: El senyor FANJUL diu que la discrepció que s'ha posat a la vista és entre la política del Govern i l'exèrcit d'Africa. Aquest és el greu significat de l'última crisi. No es pot fundar una política de Govern en la passivitat i l'actitud exclusivament defensiva de les tropes. L'exèrcit es donarà compte que el Govern

marxa sense brúixola. (Aplaudiments de la majoria.)

Rectifica l'ALCALÀ ZAMORA: El senyor FANJUL diu que la discrepció que s'ha posat a la vista és entre la política del Govern i l'exèrcit d'Africa. Aquest és el greu significat de l'última crisi. No es pot fundar una política de Govern en la passivitat i l'actitud exclusivamente defensiva de les tropes. L'exèrcit es donarà compte que el Govern

marxa sense brúixola. (Aplaudiments de la majoria.)

Rectifica l'ALCALÀ ZAMORA: El senyor FANJUL diu que la discrepció que s'ha posat a la vista és entre la política del Govern i l'exèrcit d'Africa. Aquest és el greu significat de l'última crisi. No es pot fundar una política de Govern en la passivitat i l'actitud exclusivamente defensiva de les tropes. L'exèrcit es donarà compte que el Govern

marxa sense brúixola. (Aplaudiments de la majoria.)

Rectifica l'ALCALÀ ZAMORA: El senyor FANJUL diu que la discrepció que s'ha posat a la vista és entre la política del Govern i l'exèrcit d'Africa. Aquest és el greu significat de l'última crisi. No es pot fundar una política de Govern en la passivitat i l'actitud exclusivamente defensiva de les tropes. L'exèrcit es donarà compte que el Govern

marxa sense brúixola. (Aplaudiments de la majoria.)

Rectifica l'ALCALÀ ZAMORA: El senyor FANJUL diu que la discrepció que s'ha posat a la vista és entre la política del Govern i l'exèrcit d'Africa. Aquest és el greu significat de l'última crisi. No es pot fundar una política de Govern en la passivitat i l'actitud exclusivamente defensiva de les tropes. L'exèrcit es donarà compte que el Govern

marxa sense brúixola. (Aplaudiments de la majoria.)

Rectifica l'ALCALÀ ZAMORA: El senyor FANJUL diu que la discrepció que s'ha posat a la vista és entre la política del Govern i l'exèrcit d'Africa. Aquest és el greu significat de l'última crisi. No es pot fundar una política de Govern en la passivitat i l'actitud exclusivamente defensiva de les tropes. L'exèrcit es donarà compte que el Govern

marxa sense brúixola. (Aplaudiments de la majoria.)

Rectifica l'ALCALÀ ZAMORA: El senyor FANJUL diu que la discrepció que s'ha posat a la vista és entre la política del Govern i l'exèrcit d'Africa. Aquest és el greu significat de l'última crisi. No es pot fundar una política de Govern en la passivitat i l'actitud exclusivamente defensiva de les tropes. L'exèrcit es donarà compte que el Govern

marxa sense brúixola. (Aplaudiments de la majoria.)

Rectifica l'ALCALÀ ZAMORA: El senyor FANJUL diu que la discrepció que s'ha posat a la vista és entre la política del Govern i l'exèrcit d'Africa. Aquest és el greu significat de l'última crisi. No es pot fundar una política de Govern en la passivitat i l'actitud exclusivamente defensiva de les tropes. L'exèrcit es donarà compte que el Govern

marxa sense brúixola. (Aplaudiments de la majoria.)

Rectifica l'ALCALÀ ZAMORA: El senyor FANJUL diu que la discrepció que s'ha posat a la vista és entre la política del Govern i l'exèrcit d'Africa. Aquest és el greu significat de l'última crisi. No es pot fundar una política de Govern en la passivitat i l'actitud exclusivamente defensiva de les tropes. L'exèrcit es donarà compte que el Govern

marxa sense brúixola. (Aplaudiments de la majoria.)

Rectifica l'ALCALÀ ZAMORA: El senyor FANJUL diu que la discrepció que s'ha posat a la vista és entre la política del Govern i l'exèrcit d'Africa. Aquest és el greu significat de l'última crisi. No es pot fundar una política de Govern en la passivitat i l'actitud exclusivamente defensiva de les tropes. L'exèrcit es donarà compte que el Govern

marxa sense brúixola. (Aplaudiments de la majoria.)

Rectifica l'ALCALÀ ZAMORA: El senyor FANJUL diu que la discrepció que s'ha posat a la vista és entre la política del Govern i l'exèrcit d'Africa. Aquest és el greu significat de l'última crisi. No es pot fundar una política de Govern en la passivitat i l'actitud exclusivamente defensiva de les tropes. L'exèrcit es donarà compte que el Govern

marxa sense brúixola. (Aplaudiments de la majoria.)

Rectifica l'ALCALÀ ZAMORA: El senyor FANJUL diu que la discrepció que s'ha posat a la vista és entre la política del Govern i l'exèrcit d'Africa. Aquest és el greu significat de l'última crisi. No es pot fundar una política de Govern en la passivitat i l'actitud

